

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de Khojakhmedov Rustam, reprezentat de avocatul Șevciuc Ștefan,

în cauza de contencios administrativ intentată la acțiunea înaintată de Khojakhmedov Rustam împotriva Inspectoratului General pentru Migrație a MAI, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil,

împotriva deciziei din 12 martie 2025 a Curții de Apel Centru,

(Dosarul nr. 3ra-308/25

PIGD 2-24073715-01-3ra-30052025

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (I. Barbacaru)
Curtea de Apel Chișinău (V. Sîrnbu, A. Braga, A. Cașcaval)

27 mai 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul depus de Khojakhmedov Rustam, reprezentat de avocatul Șevciuc Ștefan,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Oxana Parfeni,

Diana Stănilă, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 05 iulie 2024 Khojakhmedov Rustam a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General Pentru Migrație, solicitând:

- anularea Deciziei nr. 3072/24/DAA din 18 iunie 2024;
- acordarea formei de protecție prevăzute la art. 16 al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008.

2. În motivarea acțiunii a invocat că la 07 iunie 2023, cetățeanul străin – Khojakhmedov Rustam, originar din Republica Uzbekistan, orașul Andejon, s-a adresat către Direcției Azil și Apatridie al Inspectoratul General pentru Migrație din cadrul MAI cu cerere privind acordarea azilului în R. Moldova, însă prin decizia nr. 3072/24/DAA din 18 iunie 2024 a fost dispus respingerea cererii de azil.

3. Reclamantul consideră că decizia contestată este neîntemeiată și contrară unor principii fundamentale consacrate atât la nivel național — prin art. 11 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 și art. 19 alin. (3) din Constituția Republicii Moldova — cât și la nivel internațional, inclusiv prin art. 5 alin. (1) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. În opinia acestuia, motivele invocate pentru respingerea cererii de azil au un caracter formal și urmăresc restrângerea nejustificată a dreptului la azil.

4. În susținerea poziției sale, reclamantul a făcut trimitere la Convenția privind statutul refugiaților din 1951, la Protocolul adițional din 1967, precum și la art. 17 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, potrivit căroră refugiat este persoana care, având temeri bine întemeiate de a fi persecutată pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și nu poate sau, din cauza acestor temeri, nu dorește să solicite protecția statului respectiv. De asemenea, aceeași protecție este recunoscută și persoanelor fără cetățenie care nu pot ori nu doresc să revină în statul în care au avut reședința obișnuită, din cauza unor asemenea temeri.

5. Astfel, statutul de refugiat se acordă individual, în măsura în care se constată existența unor motive temeinice și a unor temeri reale de persecuție care privesc direct persoana solicitantului.

6. În speță, Khojakhmedov Rustam a declarat că nu dorește să revină în țara sa de origine din motive religioase și din cauza temerii pentru viața și libertatea sa.

7. De asemenea, reclamantul consideră că, în cazul său, Direcția Azil și Apatridie al Inspectoratul General pentru Migrație din cadrul MAI nu a examinat multiaspectual, nu a luat în considerare cele invocate în modul corespunzător, nu a luat în considerare toate nuanțele, riscurile și pericolul care îl amenință la întoarcerea în țara sa de origine.

8. În acest sens, reclamantul a subliniat că, cetățenii Republicii Uzbekistan sunt lipsiți de drepturile stipulate în Declarația Universală a Drepturilor Omului, organele de forță arbitrar practică rețineri, fără a respecta drepturile procesuale și fără înaintarea învinuirii. Astfel, argumentele menționate supra și cele din interviul făcut la Direcția Azil și Apatridie al Inspectoratul General pentru Migrație din cadrul MAI, a făcut ca cetățeanul străin să solicite protecția Republicii Moldova.

9. Reclamantul a subliniat că, în decizia sa, Direcția Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație din cadrul MAI a făcut trimitere doar la un singur raport internațional referitor la situația din Republica Uzbekistan, în care se menționează că în țara de origine a solicitantului de azil nu există un conflict armat internațional sau intern, concluzionând astfel asupra inaplicabilității prevederilor legale incidente.

10. Totodată, deși Direcția Azil și Apatridie a examinat informațiile privind situația actuală din Republica Uzbekistan și a concluzionat că temerile invocate de Khojakhmedov Rustam nu sunt întemeiate, că nu există o probabilitate reală ca, în cazul revenirii în țara de origine, viața sau integritatea sa corporală să fie puse în pericol și nici o probabilitate rezonabilă ca acesta să fie supus unor acte de persecuție, reclamantul susține că a prezentat suficiente detalii cu privire la elementul material al cererii sale.

11. În acest context, acesta invocă aplicabilitatea principiului „beneficiului dubiului”, prevăzut la art. 44 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008, principiu care operează în favoarea solicitanților unei forme de protecție internațională atunci când declarațiile acestora sunt coerente, plauzibile și susținute de circumstanțele cauzei.

12. A mai menționat faptul că solicitanții de azil, de cele mai multe ori, nu au posibilitatea de a proba anumite circumstanțe din considerentul că la părăsirea țării de origine aceștia nu dispun de suficient timp și garanții că nu vor fi supuși persecuțiilor de către agenții de persecuție enumerați la art. 47 al legii sus-menționate.

13. Totodată, Khojakhmedov Rustam consideră că perfect se încadrează în prevederile art. 44 al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008, deoarece: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declarațiile solicitantului sunt considerate coerente și plauzibile și nu sunt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cit mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

14. Reieșind din argumentele expuse anterior, din prevederile legislației în vigoare, precum și din informațiile relevante privind țara de origine, se constată că străinul Khojakhmedov Rustam întrunește condițiile prevăzute de art. 16 și art. 19 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008.

15. Prin urmare, acestuia urmează să îi fie acordată una dintre formele de protecție prevăzute de lege, întrucât, în cazul revenirii în Republica Uzbekistan, există un risc real pentru viața, integritatea fizică și sănătatea sa.

16. Reclamantul a concluzionat că decizia contestată este afectată de lipsa unei examinări complete și efective a cererii de azil, întrucât nu a fost realizată „cercetarea

tuturor aspectelor relevante ale cererii de azil”, astfel cum prevede art. 42 din Legea nr. 270.

17. De asemenea, acesta a invocat faptul că autoritatea competentă nu a utilizat informații precise și actualizate din surse diferite despre situația generală din țara de origine, contrar obligațiilor stabilite de art. 43 din aceeași lege. Totodată, reclamantul a susținut că autoritatea nu și-a întemeiat analiza atât pe evenimentele produse anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele survenite ulterior plecării sale, deși o asemenea evaluare este obligatorie potrivit art. 48 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

18. Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani din 30 septembrie 2024 acțiunea înaintată de Khojakhmedov Rustam împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil, a fost respinsă ca neîntemeiată.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

19. La 28 octombrie 2024 Khojakhmedov Rustam a înaintat cerere de apel nemotivată împotriva hotărârii Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani din 30 septembrie 2024, iar la 21 ianuarie 2025 a înregistrat cererea de apel motivată împotriva hotărârii instanței de fond, prin care a solicitat, casarea actului judecătoresc contestat și emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

20. Prin decizia din 12 martie 2025 Curții de Apel Centru a fost respins apelul declarat de Khojakhmedov Rustam și menținută hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani din 30 septembrie 2024.

21. Raportând cadrul legal citat la circumstanțele speței, instanța de apel consideră că prima instanță a ajuns la o concluzie corectă de respingere a acțiunii. Decizia contestată a fost emisă cu respectarea procedurii prevăzută de lege, or, în acțiune nu s-au invocat încălcări de procedură și, respectiv, la caz nu se întrunesc temeiurile legale pentru acordarea azilului reclamantului Khojakhmedov Rustam.

22. Cu referire la argumentele reclamantului/apelant că nu dorește să se întoarcă în țara de origine din motive religioase, instanța de apel a conchis că aceste circumstanțe nu se încadrează în condițiile Legii nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, pentru a beneficia de acordarea protecției umanitare/internaționale sub formă de azil și nu constituie un criteriu pentru a fi recunoscut refugiat.

23. Or, această situație poate fi privită prin prisma pct. 62 a Manualului referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților, conform căreia, persoana care, din motive diferite de cele conținute în definiția refugiatului, își părăsește voluntar țara în vederea stabilirii sale în altă parte, este considerat un emigrant economic, dar nu un

refugiat. El se poate deplasa din dorința de schimbare sau de aventură, din motive familiale sau din alte motive de natură personală.

24. Instanța de apel a reținut că pretențiile formulate de către Khojakhmedov Rustam sunt întemeiate, în esență, pe temerea invocată privind eventualele riscuri pentru viața și libertatea sa în cazul revenirii în statul de origine, acesta susținând că în Republica Uzbekistan ar avea loc încălcări ale drepturilor fundamentale ale cetățenilor, inclusiv prin practicarea de către organele de forță a unor rețineri arbitrare și prin nerespectarea garanțiilor procesuale. Cu toate acestea, instanța a constatat că apelantul nu a prezentat probe pertinente și concludente care să confirme existența unei temeri bine întemeiate de persecuție în sensul legislației privind acordarea statutului de refugiat, iar din materialele dosarului nu rezultă că acesta ar fi vizat în mod individual de către autoritățile statului de origine sau că, în cazul revenirii, ar fi expus unui risc real și actual de persecutare, condamnare la pedeapsa cu moartea ori aplicare a unor tratamente contrare drepturilor fundamentale ale omului.

25. În aceste condiții, instanța a reținut că circumstanțele invocate nu întrunesc elementele unei temeri bine întemeiate de persecuție pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, astfel cum sunt acestea prevăzute de cadrul normativ aplicabil, motiv pentru care acordarea protecției internaționale nu se justifică.

26. Khojakhmedov Rustam nu a justificat iminența persecutării sale în țara de origine, pe principii stabilite de lege pentru acordarea azilului din partea unor agenții de persecuție sau vătămări grave, după cum se descrie la art. 47 și 48 al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008. Deci, în lipsa unor probe care să demonstreze altfel, este relevant faptul că, autoritățile naționale din țara de origine a lui Khojakhmedov Rustam, nu au întreprins măsuri împotriva reclamantului/apelant, ce ar pune în pericol viața și integritatea acestuia

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

27. La 26 mai 2025 Khojakhmedov Rustam, reprezentat de avocatul Șevciuc Ștefan, a depus cerere de recurs împotriva deciziei 12 martie 2025 a Curții de Apel Centru, solicitând casarea deciziei instanței de apel și emiterea unei noi decizii de admitere a acțiunii.

28. În motivarea recursului a indicat că instanțele inferioare au ignorat rapoartele internaționale citate, la care chiar și Direcția Azil și Integrare a făcut referire în decizia nr.3072/24/DAA din 18.06.2024 al DAA a IGM.

29. Susține că ambele instanțe nu au ținut cont de prevederile Legii nr.270 din 18.12.2008 și anume - art.11 alin.(2): „Nici un beneficiar al unei forme de protecție nu poate fi returnat sau expulzat într-o țară ori în teritoriu unde ar putea exista o amenințare a vieții sau a libertății lui sau în care ar putea fi supus torturii, tratamentelor inumane sau degradante”; art.19 alin. (3) al Constituției R.M. cât și art.5 alin. (1) din CEDO, iar temeiurile invocate - drept unele formale menite să restrângă nefondat dreptul la azil a persoanei.

30. În decizia contestată lipsește atât cercetarea tuturor aspectelor relevante ale cererii de azil, prevăzută de art.42 al Legii 270, cât și întemeierea autorităților competente pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe

cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine, care este obligatorie în virtutea prevederilor art.48 al Legii 270/2008.

31. În esență a indicat aceleași temeiuri din cererea de chemare în judecată.

32. Prin referința din 03 iunie 2025 intimatul IGM a solicitat respingerea recursului.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

33. Art. 244 alin. (1) din Codul administrativ:

„Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

34. Art. 245 din Codul administrativ:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

35. Art. 245¹ alin. (1) din Codul administrativ:

„Recursul este admis dacă:

- a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;
- b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;
- c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;
- d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;
- e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv;
- f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.”

36. Art. 246 alin. (1) și (2) lit. h) din Codul administrativ:

„Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă, încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Recursul se declară inadmisibil în special când: recursul este vădit neîntemeiat.”

ASPECTE DE PROCEDURĂ

37. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că la data de 31 martie 2025 decizia motivată a instanței de apel a fost notificată avocatului recurentului prin intermediul poștei electronice, fapt ce se confirmă prin extrasul din poșta electronică anexat la dosar (f.d. 92). Prin urmare recursul depus la 26 mai 2025 este în termen.

MOTIVAREA INSTANȚEI

38. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea sau inadmisibilitatea recursului, în special, urmează să însușească, în condițiile Codului administrativ, exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil, bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele pre citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de

serioasă.

38. În această ordine de idei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

39. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

40. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recursuri nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de Curtea de Apel Centru și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

41. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus, conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cererea de chemare în judecată, care au fost analizate de către Curtea de Apel Chișinău, fiind apreciate în mod corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

42. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

43. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

44. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Centru și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicări eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Centru, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unui asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

45. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție subliniază că

admisibilitatea recursului trebuie analizată în contextul rolului și funcției legale atribuite instanței judecătorești supreme, care constau, în principal, în asigurarea aplicării și interpretării unitare a legii în soluționarea cauzelor de contencios administrativ. În acest sens, orice cerere de recurs trebuie să fie motivată în concordanță cu aceste principii fundamentale, pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes.

46. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (a se vedea hotărârile CtEDO Golder c. Regatul Unit, 1975, §38; Stanev c. Bulgariei [MC], 2012, §230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (a se vedea hotărârea CtEDO Luordo c. Italiei, 2003, §85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (a se vedea hotărârea CtEDO Levages Prestations Services c. Franței, 1996, §45).

47. Curtea de la Strasbourg a mai reiterat că modul de aplicare a art. 6 din CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de specificul acestor proceduri, urmând a se ține cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea hotărârea CtEDO Botten c. Norvegiei, 1996, §39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea hotărârea CtEDO Helmers c. Suediei, 1991, §31, 36).

48. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI

Declară inadmisibil recursul depus de Khojakhmedov Rustam, reprezentat de avocatul Șevciuc Ștefan

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Oxana Parfeni

Diana Stănilă